

מסכת נגעים

פרק ט

א. השחין והמכה מטמאין בשבוע אֶחָד, בשני סימנים, בשער לבן ובפשיון. איזה הוא השחין. לכה בעץ או באבן או בגפת או במי טבריא, כל שאינו מחמת האש, זה הוא שחין. איזו היא מכה. נכה בגחלת או ברמץ, כל שהוא מחמת האש, זו היא מכה:

ב. השחין והמכה אין מצטרפין זה עם זה, ואין פושין מזה לזה, ואין פושין לעור הבשר, ולא עור הבשר פושה לתוכן. היו מורדין, טהורין. עשו קרום בקלפת השום, זו היא צרבת השחין האמורה בתורה. חזרו וחייו, אף על פי שמקומן צלקת, נדונין כעור הבשר:

ג. שאלו את רבי אליעזר, מי שעלתה לתוך ידו בהרת פסלע ומקומה צרבת שחין. אמר להם, יסגיר. אמרו לו, למה, לגדל שער לבן אינה ראוייה, ולפשיון אינה פושה, ולמחיה אינה מטמא. אמר להן, שמה תכנס ותפש. אמרו לו, והלא מקומה בגריס. אמר להן, לא שמעתי. אמר לו רבי יהודה בן בתירא, אלמד בו. אמר לו, אם

לְקַיֵּם דְּבָרֵי חֻמּוֹת, הֵינָּה. אָמַר לוֹ, שְׂמָא יוֹלֵד לוֹ שְׁחִין אַחֵר חוּצָה לוֹ
וַיִּפְשֶׁה לְתוֹכּוֹ. אָמַר לוֹ, חֻמּוֹת גְּדוֹל אֶתָּה שְׂקִימָתָ דְּבָרֵי חֻמּוֹת:

מקור: ספריא | Powered by Sefaria.org